

Ötenazi Yapılmış Bir Kentin Çocuklarıydık

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 23 Ocak 2025

“Nereye gideceğini bilmeden yola düşmek hayatımın en görkemli serüveniydi. Uzak bana gelmez, ben uzağa giderdim. Karşılaşılabilecek bilinmezlerin “kaybolarak bulma hazzını” hiçbir şey veremezdi. Gidilecek bir yol yoksa mutlu olacak bir yer de yoktu.”(Alıntı)

Ötenazi yapılmış bir kentin çocuklarıydık: öteki beriki yok iken kaygı eşliğinde saklı intiharın izleri ve gizleri sözcüklerin yoksun bırakıldığımız sevginin, sevgili kentin çocukları...
Öznesi yoktu hiç birimizin belki de ölü bir öfkenin kırıntılarında doğmuştuk nasıl ki kıyamet alameti idi sessiz vakur duruşu kentin ve işte yol olduk şehir olduk ve kutsandık ve düştük yola içine düşülesi bir aşkın belki de görünmez görünmenin imkân dâhilinde olmadığı düşlerin müridi idik.
Uzaktık birbirimize.
Tuzaktık aşka düşmeye göre.
Yasaktık da.
Yasak harflerin ihlalinde söken şafağa talip nöbete kaldığımız gecelerin uyumayan bekçileri idik.
Bir laneti giyindik olmadı.
Esrara büründük yetmedi.
Doluya koyduk taşı.
Boşa koyduk ve kendimize rast geldik.
Düşlerin kovuğunda kalan iltihaplı yaralardık yaralandığımız kadar da yarılanan hayatların tek şahidi.
Sona varmaya ramak kala başa dönen bir mucit gibi hep sorduk sorguladık sonra yittik sonra bakaya kaldık sonra perçinlendi suretler ve peçesinin altına gizlendi kehanetler bir de kâhin.

İşimiz fala mı kalmıştı yani?

Fal taşı gibi açılan gözlerinde göğün müdavimi leyleklerin getirdiği çocuklardık biz.

Gizin izinde.

Sevdanın nesrinde.

Özlemin neşrinde.

Soygunlarda yitti hayallerimiz.

Ötekileşen cümlelerde b/ölündük.

Ne de olsa bir b/ölü iki idi aşk ve köreldik ve köhne lahitlerin ucube kentinde korların hicvinde gölgelerin nezdinde:

Biledik.

Bilendik.

Bilmezden geldik.

Sevdalandık.

Her çocuk bir şairdi her şairse ölü.

Kent yağmalanmış.

Kent sürgün edilmiş.

Sevdanın başkenti ölümün arifesinde bayramlık giysilerimizi giydik derken lanetlendik.

Uzaklardı bizi çağıran ama fiziken yoksunduk.

Uzaklardı bizi çağıran oysa bizler bardağın dibinde tortuyduk.

Toyduk da.

Tosladığımız iken duvar inceden nasıplendin aşktan.

Boğumlu hayallerin sırça köşkünde.

Şahikanın kanadında.

Yağmayan yağmurun hem nuru hem cananı.

Sözcüklerse gizil bir yolculuktu bahsi geçen ölü kentin ıssızlığında aş erdiğimiz kadar mutluluğa şerh düştük düşeli kimse şirk koşan Tanrıya...

Muadilimiz vardı ya da yok.

Ölümsüzlük iksirinde boğazımıza kaçtı şarap.

Ve şarap misali iken duygular:

Yıllandık.

Yoklandık.

Yuhalandık.

Yanası değil sönesi ateşin kıvılcımlarında tohumlandık.

Tornistan diyen meleklerin gazabına uğradık.

Dilimiz b/ağlandı.

Alnımız aklandı.

Kentin ölü meclisinde.

Kat izinde yaşlı yaslı cihanın ve aşılması kıtaların uzak mesafesinde sadece ruhumuzla tavaf ettik sadece ruh çağırma seanslarında buluştuk bizim gibi kayıp ve hüznü ruhların çağrısında bir ağrı mahiyetinde

ne uzadık ne kısaldık.

Ölü şairlerin ölgün şiirlerinde ve mezar sessizliğinde kentin damgalandık damgaladık da yeri göğü bir çetele ise yanına çentik atılası bir onur belgesi iken sessizlik çıt dahi çıkarmadan yaşamak neymiş gölgelendik aşkın hurafelerinde özlemin davetiyelerinde yalnızlığın da kayıtlı sicilinde saklı iken temiz kâğıdımızla en temiz en masum aşkları giydik üstümüze nemalandığımız kadar gizin izinde önce nameler kondurduk sonra ruhumuzu dondurduk ve ölü bir kentin şaibeli varlığında bizler de kaybolduk nihayetinde ne sır ne ser ne de şehrin surları yetti bizi gizlemeye ne de Tanrı yeltendi anlamaya ve her sus payı söylemde cehennem ateşi ile kavrulduk kavrulacaktık da sonsuzluk izin verdiği sürece...